

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 6C/112/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205670
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2014:3612205670.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske samosudcom Mgr. Michalom Vigašom v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grosslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom sporavodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a .**

Odporcovi na nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/112/2012 domáha určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Partizánske, pretože ten nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 3601468 dlžníkom (povinným) K. Q.Č., N.. XX.XX.XXXX, kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX14140/2009 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) a uloženia povinnosti zaplatiť mu majetkovú škodu v sume 125 € a nemajetkovú ujmu 275 € a nahradiť trovy konania. Návrh vo veci odôvodnil tým, že ako oprávnený navrhol vykonanie exekúcie pre vymoženie svojej pohľadávky proti dlžníkovi K. Q., N.. XX.XX.XXXX. Exekučnej veci bolo pridelené číslo EX14140/2009. Súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu - Okresnému súdu Partizánske a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci v zákonom ustanovenej dobe. Exekučný súd má povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 17.02.2010, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, respektíve v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Ako nesprávny a nezákonný hodnotí postup exekučného súdu, ktorý skúmal meritórne rozhodnutie rozhodcovského

súdu a opätovne posudzoval práva žalobcu na zaplatenie dlhu bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Podľa jeho názoru existuje rozhodcovské rozhodnutie, ktoré tvorí prekážku veci rozhodnutej a ktoré mu bráni uplatniť svoj nárok na všeobecnom súde. Neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Majetkovú škodu vyčíslil na 125 €, predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o ňom. Navrhovateľ vynaložil v tomto období náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému 70,-€, náklady na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a administratívne spracovanie urgencií adresované exekučnému súdu v sume spolu 15,-€, spolu tak sumu 125 €. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú neprávym úradným postupom. Nesprávny úradný postup je dôsledkom nesústreďenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že jeho žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu mu zamedzil správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uvádza aj, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvoláva u neho a u členov jeho orgánov a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít a vytvorených podnikateľských plánov a hospodársku stratu a ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 77/02 a III. ÚS 120/2010 o realizácii práva na súdnu ochranu a ústavne konformnej aplikácii práva a sp. zn. III. ÚS 271/05 o súdnej ochrane v zákonom predpokladanej kvalite. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje sumu 275-€. Výpočet vychádza z analógie z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa za každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20 000,-Sk, t.j. 660,- €. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvótnym pomerom 55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Za nečinnosť viac ako 163 dní teda nemajetková ujma predstavuje 5x55-€ t.j. 275,-€.

Zároveň navrhovateľ namietal zaujatosť sudcov Okresného súdu Partizánske, pretože majú pomer k veci a k účastníkom konania. V prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17NcC/544/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom voči sudcom Okresného súdu Partizánske tak, že sudca, ktorému bola pôvodne vec pridelená (JUDr. Barbora Štefanová), nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. V ďalšej veci uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 6C/112//2012-37 z 28.03.2014 spojenej na spoločné konanie bolo rozhodnuté Krajským súdom v Trenčíne uznesením č.k. 4NcC/540/2012-16 zo dňa 22.10.2012 (JUDr. Barbora Štefanová) že sudca, ktorému bola pôvodne vec pridelená, nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. V súvislosti s pridelením sudkyne JUDr. Barbory Štefanovej na výkon funkcie na iný súd, boli náhodným výberom dňa 29.11.2013 pridelené veci, dňa 22.10.2013 do funkcie sudcu s pridelením na Okresný súd Partizánske vymenovanému sudcovi Mgr. Michalovi Vigašovi.

Z obdobných skutkových a rovnakých právnych dôvodov proti rovnakému odporcovi sa domáhal určenia, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Partizánske, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote:

- v právnej veci vedenej na tunajšom súde pôvodne pod sp. zn. 6C/118/2012 z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nesprávneho rozhodnutia v exekučnom konaní vedenom na OS Partizánske proti povinnému Q. Š., N.. XX.XX.XXXX, vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 12969/2009, kde si uplatnil právo na náhradu majetkovej škody v sume 125 € a nemajetkovej ujmy v sume 330 €.

Súd uznesením zo dňa 28.03.2014 č.k. 6C/112/2012-37 spojil na spoločné konanie veci vedené na tunajšom súde veci vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/112/2012 a sp. zn. 6C/118/2012.

Odporca prostredníctvom orgánu, ktorý za ňu koná (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) k návrhom uviedol, že podanie navrhovateľa je zmätočné, má viaceré nedostatky, navrhovateľ neuviedol spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa dozvedel o vzniku škody. Nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu exekučného konania, vznik škody, nemajetkovej ujmy. Celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Nie je jasný titul nároku na náhradu škody. Namietla rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, teda nezákonné rozhodnutie a zároveň namietla prietahy v konaní, teda nesprávny úradný postup. Nie je jednoznačne zrejmé, na základe akého titulu si uplatňuje škodu. Neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, respektíve možnosť podania ústavnej sťažnosti. Odporca poukázal vo vyjadrení na nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 69/2011-25, podľa ktorého si mal navrhovateľ uplatniť svoje práva hore uvedeným postupom a ak tak nekonal, je to možné pripísať iba jemu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Dňa 23.4.2012 boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, keďže už dňa 27.9.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, je zrejmé, že neboli podané po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Poškodený sa môže domáhať svojho práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, čím zmaril možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, preto ministerstvo jeho nárok nepovažuje za predbežne prerokovaný. K meritu veci uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť kumulatívne splnené tri podmienky - nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. K samotnému nároku na náhradu škody, konkrétne k nesprávne úradnému postupu týkajúceho sa rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote odporca poukázal na to, že lehota na poverenie exekútora vykonaním exekúcie je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ - Austurcom C-40/08, ktorý nevyvlúčil posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Konštatoval, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal na to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 jednoznačne vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Pokiaľ ide o stav pred 1.6.2011, odporca konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, čo konštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí spis. zn. I. ÚS 16/02.

K tvrdeniu existencii prietahov v konaní odporca poukázal na § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., v platnom znení, v ktorom je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Poukázal na to, že navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosti preukázania. Nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je pritom kompetentný preskúmať len Ústavný súd. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom odporca vzniesol námietku premlčania a uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku) vzniká námietka premlčania.

K vyčíslenej náhrade škody odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, považoval za hypotetické. Navrhovateľ neuviedol, či ním špecifikované vecné náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporca navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nepovažoval ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, na základe čoho sa potom nemôže domáhať ich náhrady podľa Zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukázal na to, že navrhovateľ v prejednávanej veci na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce vznik škody pri každej individuálnej pohľadávke. Pokiaľ za skutočnú škodu považoval náklady na využívanie informačného systému, odporca tvrdil, že tento systém navrhovateľ využíval nielen počas domnelých prietahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania a správy informačného systému vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prietahy a jej uplatnenie odporca považoval za účelové. Rovnako aj udržiavanie informačného systému je činnosťou, ktorú musí navrhovateľ vykonávať na každodennej báze. Požadovať paušálne sumy za tieto veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové. Rovnako za neprímerané čiastky považoval náklady navrhovateľa na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje. V tomto smere poukázal na samotné stanovisko navrhovateľa zo dňa 2.7.2012 k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré boli zaslané odporcovi a v ktorom uviedol, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme a tieto návrhy boli spracovávané v elektronickej forme a súdom boli odoslané tiež elektronicke. Z tohto dôvodu odporca uplatnenie nároku na majetkovú škodu navrhovateľom považoval za nepodložený, uplatňovanie si paušálnej sumy 125,- eur na každého dlžníka považoval za nadhodnotené a nepreukázané.

K uplatnenej nemajetkovej ujme v pomernej výške k sume 660 eur odporca uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je podľa názoru odporcu nesprávna úvaha. Rovnako nie je možné prihliadať na tvrdenú frustráciu, úzkosť, neistotu a nedôveru členov riadiacich orgánov navrhovateľa, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna škoda. Poukázal na to, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu ako dôkaz pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D /2010/1360/, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca konanie navrhovateľa považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti navrhovateľa, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, súdy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

Odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že lehota na uplatnenie nároku navrhovateľa na náhradu škody uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. považoval odporca návrh navrhovateľa za neopodstatnený a navrhol ho zamietnuť. Odporca si uplatnil nárok na náhradu trov konania, ktoré v podaní nevyčíslil.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie súdu neustanovili, žiadali o odročenie z dôvodu, že navrhovateľ nesúhlasí s tým, že sudcovia Okresného súdu Partizánske nie sú vylúčení z konania a rozhodovania o veci, pričom navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ale takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde v súlade s právnym názorom navrhovateľa, čo však súd nepovažuje za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania vzhľadom k tomu, že o námietke navrhovateľa už bolo krajským súdom právoplatne rozhodnuté a bol určený zákonný sudca, ktorý nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci. Preto súd vec prejednal podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku aj bez ich účasti na pojednávaní.

Zástupkyňa orgánu konajúceho za odporcu sa z účasti na pojednávaniach ospravedlnila z dôvodu hospodárnosti konania, poukázala na svoje písomné vyjadrenia, pričom nežiadala o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov, preto súd vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v jej neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu, najmä návrhu, plnomocenstva na č.l. 5, písomného vyjadrenia odporcu k návrhu z 16.05.2014, stanoviska Európskej komisie, Generálneho ministerstva pre spravodlivosť č.l. 45-47, návrhu na doplnenie dokazovania, vyjadrenie navrhovateľa k dokazovaniu, návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania na č.l. 61-67, vrátane pripojeného spisu sp. zn. 6C/118/2012 tiež obsahu exekučných spisov a zistil nasledujúci skutkový stav dôležitý pre rozhodnutie o veci:

Navrhovateľ je právnická osoba, ktorá podniká v oblasti poskytovania úverov. Navrhovateľ podal proti viacerým svojim dlžníkom návrhy na vykonanie exekúcie na podklade exekučných titulov, ktorými boli rozhodnutia rozhodcovského súdu. Ide o nasledujúce exekučné konania, v ktorých boli Okresnému súdu Partizánske doručené žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/19/2010, EX 14110/09 (vec 6C/112/2012), v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný K. Q. súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 19.01.2010. Dňa 21.01.2010 súd vyzval splnomocneného zástupcu oprávneného aby súdu doložil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi oprávneným a povinným za účelom posúdenia návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Oprávnený výzve vyhovel podaním došlým dňa 16.02.2010. Uznesením č.k. 4Er/19/2010-12 zo 17.02.2010 tunajší súd pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania nad 9% ročne zo sumy 639,58-€ zamietol v tejto časti aj uznesením č.k. 4Er/19/2010-16 dňa 14.04.2010 exekúciu zastavil. Pod č.k. 4Er/19/2010-19 dňa 17.02.2014 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Uznesením 4Er/19/2010-26 zo dňa 23.09.2011, právoplatným dňa 09.05.2012 bolo exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní zastavené.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/509/2009, EX 12969/09 (vec 6C/118/2012), v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný Q. Š. súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 23.12.2009. Dňa 30.12.2009 súd vyzval splnomocneného zástupcu oprávneného aby súdu doložil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi oprávneným a povinným za účelom posúdenia návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Oprávnený výzve vyhovel podaním došlým dňa 20.01.2010. Uznesením č.k. 4Er/509/2009-11 zo 27.01.2010 tunajší súd pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku

z omeškania nad 5% ročne zo sumy 1598,59-€ zamietol v tejto časti aj uznesením č.k. 4Er/509/2009-17 zo 19.03.2010 exekúciu zastavil. Pod č.k. 4Er/509/2009-13 zo 27.01.2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Uznesením č.k. 4Er/509/2009-34 zo 23.09.2011, právoplatným dňa 10.04.2012 bolo exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní zastavené.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetných exekučných konaniach oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní týkajúce sa postupu súdu v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Po spojení na spoločné konanie sa vedie o všetkých hore uvedených návrhoch navrhovateľa spoločné konanie pod spisovou značkou sp. zn. 6C/112/2012.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 bod 1 citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 17 ods. 1 až 4 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.5.2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) citovaného zákona podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011 Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) citovaného zákona podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Súd na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrhy navrhovateľa vo všetkých spojených veciach nie sú dôvodné.

Na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci sa vyžaduje, aby bolo vydané nezákonné rozhodnutie respektíve aby došlo k nesprávnemu úradnému postupu, aby poškodenému vznikla škoda a aby bola daná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody. Ak nie je daná čo i len jedna z uvedených podmienok, nevzniká nárok na náhradu škody proti štátu. Súd v posudzovaných veciach dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by došlo v konaní exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu alebo že by boli vydané v ním uvedených exekučných veciach nezákonné rozhodnutia. Navrhovateľ tak nepreukázal základ ním uplatneného nároku.

Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote. Tu súd poukazuje na zavádzajúce tvrdenia navrhovateľov o dobe rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom navrhovateľ uvádza vo veci 4Er/19/2010 dobu viac ako 163 dní, pričom v skutočnosti súd rozhodol od podania žiadosti dňa 19.01.2010, dňa 17.01.2010 teda o 28 dní, a vo veci 4Er/509/2009 od podania žiadosti dňa 23.12.2009, dňa 27.01.2010 teda o 35 dní nebol ako uvádza navrhovateľ nečinný viac ako 195 dní, ide tak o zavádzajúce ničím nepreukázané tvrdenia o dobe nečinnosti súdu. I napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení tohto rozsudku oboznámené, súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda a to z nasledovných dôvodov.

Lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá mala byť podľa navrhovateľa postupom súdu porušená, je 15 dní a začína plynúť odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, súd poukazuje na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia

orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Vo všetkých posudzovaných veciach súd v uvedenej lehote vykonal úkon smerujúci k rozhodnutiu o predmete konania - vyzval oprávneného na predloženie listiny, ktorej preskúmanie bolo nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti vydania exekučného titulu. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu (k spôsobeniu zbytočných prietáhov) v hore uvedených veciach teda nemohlo dôjsť. Vo všetkých uvedených exekučných veciach súd konal bezodkladne, bez prietáhov a o žiadostiach súdneho exekútora rozhodol včas, pretože po splnení súdom uložených povinností oprávneným súd bezodkladne rozhodol o predmete konania. Navrhovateľ teda v konaní nepreukázal, že by v hore uvedených exekučných konaniach vedených na tunajšom súde došlo k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu, a teda v tejto časti nepreukázal základ svojho nároku.

Ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl.48 ods. 2 Ústavy SR (obdobne aj pojem v primeranej lehote obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na ustanovené lehoty v zákone na vykonanie toho ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 86/02, IV.ÚS 440/2012).

Súd vyzval oprávneného k doplneniu podania súdneho exekútora, z tohto dôvodu nebolo objektívne možné zachovať zákonnú lehotu na rozhodnutie o predmetnom návrhu, pričom na úkor zákonnej lehoty nemožno vydať rozhodnutie bez náležitého zadováženia podkladov pre rozhodnutie a oboznámenia sa s nimi, teda bez náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý je predpokladom vydania zákonného rozhodnutia. Súd tiež uvádza, že aj novelizáciou Exekučného poriadku účinnou od 01.06. 2011, sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k novelám, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, ako správne uviedol odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku rozhodcovské rozsudky a na ne sa nevzťahovalo vyňatie lehoty na udelenie poverenia, je mylná. Súd zastáva tiež názor, že 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne je osobitne upravená situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obidve procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom.

Keďže navrhovateľ ani len sčasti nepreukázal základ uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu ani vydanie nezákonného rozhodnutia), súd jeho návrhy zamietol, pričom výškou uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy sa už nezaoberal.

Navrhovateľ navrhol vykonanie dôkazu vo veci stanovenia majetkovej škody navrhovateľa znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave dňa 17.01.2014, znalcami prof. Ing. Helenou Majdúchovou, CSc, znalcom v odbore Ekonomika a manažment, odvetvia Účtovníctvo a daňovníctvo, Kontroling, doc. Ing. Petrom Kardošom, PhD. znalcom v odbore Ekonomika a manažment, odvetvia Kontroling a Financie a odbore Priemyselné vlastníctvo a Ing. Miroslavom Jakubcom, PhD. znalcom v odbore Ekonomika a manažment, odvetvie Kontroling a Financie, kde bola znaleckým ústavom určená výška majetkovej škody spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní. Súd tento dôkaz nevykonal, pretože neuznal ani základ nároku navrhovateľa, z tohto dôvodu dokazovanie výšky majetkovej škody nebolo dôvodné.

Odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že lehota na uplatnenie nároku navrhovateľa na náhradu škody uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nárok navrhovateľa na náhradu škody súd nepovažoval za premlčaný s poukazom na cit. ust. § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V danom prípade sa navrhovateľ dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo i len sčasti alebo vydal poverenie na vykonanie exekúcie, prípadne vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil najskôr dorúčením tohto rozhodnutia. Od uvedeného dňa mu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá v čase podania návrhu vo veci samej na súd ešte neuplynula, preto jeho právo na náhradu škody nie je možné považovať za premlčané.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca bol v konaní plne úspešný, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi. Keďže odporca trovy konania nevyčíslil, súd o nich rozhodol podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku podľa obsahu spisu. Zo spisu vznik a výška trov konania odporcu nevyplýva, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne v troch vyhotoveniach.

Odvolanie musí mať náležitosti § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (musí z neho byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) a § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (musí sa v ňom tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Podľa § 205 ods. 2 Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- g) rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia. (§ 251 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).